

[Eise-Merete Ross.]

og omfatter også lån til gårdrydninger og lån og tilskud — i øvrigt et af de få tilskud, lovforslaget indeholder, og et tilskud, som i øvrigt kun gives, hvis kommunerne yder et tilskud af samme størrelse — til fjernelse af bygninger, der er til væsentlig ulempe for beboerne af de omliggende lejligheder, og yderligere til udgifter i forbindelse med udflytning af brugerne af de pågældende bygninger.

Mon denne beløbsramme kan være forklaringen på, at det går mere end meget langsomt med at skaffe f. eks. beboere på Vesterbro ryddede gårde, hvor beboerne og ganske særlig deres børn kan få et udendørs opholdsareal? Både finansudvalget og boligudvalget er indbudt til at se på gårde på Vesterbro, der kunne blive, om ikke oaser i stenerkenen, så dog bedre åndehuller, end de er nu. Måske kunne de to udvalgs besigtigelse resultere i, at vi får en lovparagraf, som ikke blot taler om disse muligheder, men som også sætter fart i realiseringen af dem, eventuelt ved en udvidelse af lånebeløbet, hvis det da ikke er visse kommunale barrierer, der snarere skal forceres.

Det glæder mig, hver gang der sker en forbedring for de stærkt bevægelseshæmmede og andre invaliderede. Nu foreslås et forøget tilskud, som ganske vist ikke er noget imponerende beløb, til dækning af merudgifter ved særlige indretninger for invaliderede ikke blot i særlige kollektivhuse, men også i almindelige beboelsejendomme. Et sådant tilskud kan også gives til andre boliger end udlejningsboliger, når den pågældende opfylder visse økonomiske betingelser.

Pligten til tilbagebetaling bortfalder, hvis boligen ikke afhændes inden 5 år. Det er en stor hjælp for invaliderede, hvoraf mange vel ellers ikke turde binde an med sådanne forbedringer i deres egne huse.

Angående fællesbestemmelser om byggeri med støtte er det et fremskridt, at lejlighedernes bruttoetageareal nu kan komme op på 130 m². Om det er tilstrækkeligt til

at få betegnelsen „byggeri med fremtid“, ved jeg ikke rigtig.

Der står i kap. IX, § 62, at det tilstræbes, at det støttede byggeri udføres for den lavest mulige bekostning. Boligministeren kan stille de i den forbindelse fornødne krav.

Efter min sprogbrug er den formulering, hvad jeg ville kalde for den bløde mellemvare. Forhåbentlig dækker den vage formulering over en meget kritisk gennemgang af det støttede byggeris byggeomkostninger, så intet overflødig fordyrende, hverken med hensyn til grunderhvervelse eller materialer eller håndværksudgifter, slipper gennem boligministeriets nåløje. Det er store midler på andre skatteborgeres bekostning, der her forvaltes, så der skulle gerne komme det mest mulige og bedst mulige ud af beløbene.

Når man i 1964 var med til at ændre fra nettoberegning til bruttoberegning, kan det være lidt trist at konstatere, at det, man dengang troede skulle blive en fordel, nu på grund af udviklingen på obligationsmarkedet er blevet en så stor belastning gennem de forhøjede beboerindskud i det almennyttige boligbyggeri, at mange forhindres i at flytte ind i det byggeri, som var beregnet just for dem. Ved den foreslåede ændring vokser finansieringsbehovet i det statsstøttede byggeri med ca. 4.000 kr. for hver lejlighed, oplyses det i bemærkningerne til lovforslaget. Når hertil kommer det offentliges bidrag til rentesikring og boligsikring, så synes jeg, det i højeste grad opfordrer til at finde frem til muligheder for at nedsætte byggeomkostninger til et niveau, så flere kan klare deres boligudgifter uden en så stærk støtte fra det offentlige. Denne del af byggeriet subventioneres jo på en måde, som ville være ganske utænkelig for andre forbrugsgoder, men jeg indrømmer, at en bolig vel er det nødvendigeste forbrugsgode.

Selv om beboerindskuddet ved at gå over til nettoberegning bliver lavere, vil det i mange tilfælde være for højt for de laveste indtægter; derfor foreslås det, at kommunalbestyrelsen efter begæring har pligt til at